

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **L.**, nar. X., bytom T., zast.: *JUDr. J.*, advokátom so sídlom A., proti odporkyni: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v dávkovom konaní, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. júla 2010 č.k. 15Sd 65/2009-51, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. júla 2010 č. k. 15Sd 65/2009-51 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č.: 22-156/2009 zo dňa 26. januára 2009 odporkyňa podľa § 179 ods. 1 písm. a) prvého bodu a § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) rozhodla, že navrhovateľka, ktorá utrpela

poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 5. júla 1984, nemá nárok na úrazovú rentu.

Podľa § 88 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti") a nedovršíl dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 88 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokles pracovnej schopnosti sa opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti. Pri posudzovaní poklesu pracovnej schopnosti sa neprihliada na zdravotné postihnutia, ktoré boli zohľadnené na nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu.

Pri svojom rozhodnutí vychádzala z dokladov zamestnávateľa navrhovateľky T. a.s. v konkurze (pôv. T., N., Z.). Podľa týchto dokladov navrhovateľka, pracovala od roku 1984 ako robotníčka – meračka reziva u hore uvedeného zamestnávateľa, kde dňa 05. júla 1984 utrpela pracovný úraz, následkom ktorého jej bola urobená amputácia palca a časti I. záprstnej kosti ľavej nohy.

Ďalej odporkyňa uviedla, že navrhovateľka je od detského veku sledovaná pre esovitú zakrivenie chrbtice – skolióza pri vyšikmení panvy. Ochorenie bolo dôvodom na podanie žiadosti o uznanie za občana so zmenenou pracovnou schopnosťou, ktorá bola zamietnutá. Pritom je fyziologickým javom, že pri zmenenom stereotypy chôdze a skolióze dochádza k tvorbe adaptačných negeneratívnych zmien na chrbtici, najmä vo vrcholoch esovitého zakrivenia chrbtice, ktoré môžu spôsobovať bolesť napríklad v oblasti driekovej chrbtice. Pre tieto bolesti bola poškodená intermitentne liečená neurológom od roku 1999.

Tiež odporkyňa uviedla, že navrhovateľka v roku 2007 a 2008 absolvovala ortopedické a neurologické vyšetrenia, pri ktorých bol jej zdravotný stav uzatvorený ako stav

po amputácii palca ľavej nohy, bolestivý syndróm krčnej chrbtice, poúrazová deformita prednožia vľavo. Pre túto deformitu a narušenú chôdzu bola poškodená posúdená ako čiastočne invalidná od 9. novembra 1984, pričom maximum obtiaží pramení zo strany chrbtice a je rozvinutý aj sekundárny neurastenický syndróm, čo potvrdil neurológ.

Navrhovateľka proti rozhodnutiu o nepriznaní úrazovej renty z 05. februára 2008 podala dňa 04. marca 2008 včas opravný prostriedok. Vydané rozhodnutie odporkyne zo dňa 2. februára 2008 Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 11. júla 2008 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Na základe novej lekárskej správy z 27. novembra 2008 posudkový lekár sociálneho poistenia v posudku neuviedol mieru poklesu pracovnej schopnosti na účely úrazovej renty, pretože po 1. januári 2004 u navrhovateľky nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu. V rámci konania o opravnom prostriedku pobočka odporkyne v Prievidzi uskutočnila dňa 10. decembra 2008 ústne pojednávanie v zmysle § 188 zák. č. 461/2003 Z.z.

Nakoľko u navrhovateľky nenastala podstatná zmena pomerov v súvislosti s pracovným úrazom zo dňa 5. júla 1984 a súčasne nevznikla žiadna nová právna skutočnosť, ktorá by bola dôvodom na priznanie úrazovej renty podľa ustanovení § 88 zák. č. 461/2003 Z.z., odporkyňa rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka opravný prostriedok z 03.03.2009 (č. I. 6).

Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa potvrdil napadnuté rozhodnutie odporkyne, nakoľko dospel k záveru, že výrok napadnutého rozhodnutia je správny. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu, že navrhovateľka utrpela pracovný úraz dňa 5. júla 1984, teda pred 1. januárom 2004, pričom navrhovateľka z dôvodu uvedeného pracovného úrazu podala dňa 06. decembra 2007 žiadosť o úrazovú rentu podľa § 88 zák. č. 461/2003 Z.z.

Na základe podaného opravného prostriedku boli u navrhovateľky vykonané ďalšie kontrolné lekárske prehliadky, a to dňa 2. júna 2009 a dňa 8. júla 2009 posudkovými lekármi. Aj pri týchto kontrolných prehliadkach bolo konštatované, že navrhovateľke bola už v detskom veku stanovená diagnóza skoliózy a mala skrátenu ľavú dolnú končatinu o 1,5 cm. Medzičasom sa pridružili aj iné zdravotné poruchy, ako je choroba vysokého krvného tlaku, vazoneuróza končatín a potvrdené vertebrogénne ochorenie.

Krajský súd poukázal na názor vyslovený posudkovým lekárom, že v dôsledku pracovného úrazu nedošlo u navrhovateľky k podstatnému zhoršeniu zdravotného stavu, ale u navrhovateľky ide o trvalý stav, ktorý nadväzoval na existujúce poruchy chodidiel (ploché nohy), pričom ostatné zdravotné poruchy nesúvisia s pracovným úrazom.

Pri aplikácii § 88 a nasl. zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení aj na prípady, kedy došlo k pracovnému úrazu pred 1. januárom 2004 krajský súd upozornil na výnimku zakotvenú v ustanovení § 272 ods. 3 cit. zákona.

Podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Keďže medzi zákonnými podmienkami pre vznik nároku na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. nie je uvedená podmienka poklesu zárobkovej činnosti navrhovateľky tak, ako je uvedená v ustanovení § 88 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., potom v prípade priznanej úrazovej renty podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. podľa krajského súdu nie je potrebné určovať pokles pracovnej schopnosti navrhovateľky pre účely úrazovej renty, ak v období po 1. januára 2004 nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že avšak navrhovateľke doposiaľ nebola priznaná úrazová renta podľa hore citovaného ustanovenia § 272 ods. 3. Za tejto skutkovej situácie bolo povinnosťou odporkyne vykonať dokazovanie za účelom posúdenia oprávnenosti jej

žiadosti o úrazovú rentu podľa § 88 zák. č. 461/2003 Z.z., vrátane zistenia poklesu jej pracovnej schopnosti v dôsledku pracovného úrazu, čo aj bolo vykonané. Tu krajský súd zdôraznil, že v zmysle § 246c ods. 1 a § 127 O.s.p. nie je oprávnený sám posudzovať otázky medicínskeho charakteru, na ktoré sú potrebné odborné znalosti. Naopak môže preverovať len správnosť skutkových okolností, z ktorých posudkoví lekári vychádzali a či na ne prihliadali. Z tohto pohľadu krajský súd v rámci preskúmania napadnutého rozhodnutia odporkyne nezistil disproporcie medzi podkladmi, ktoré mali posudkoví lekári k dispozícii a ich závermi o určenej miere poklesu pracovnej schopnosti navrhovateľky v dôsledku pracovného úrazu.

Vo vzťahu k podnetu právneho zástupcu navrhovateľky súdu na zváženie potrebnosti vykonať znalecké dokazovanie s ohľadom na vyslovený názor znalca v konaní o invalidnom dôchodku navrhovateľky, podľa ktorého akákoľvek porucha má vplyv na funkčnosť v prípade poruchy chrbtice, krajský súd dospel k záveru, že názor posudkových lekárov nie je v rozpore s predloženým názorom znalca.

III.

Odvolanie navrhovateľky/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo 06.08.2010 (č. 1. 58) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka poukázala na to, že posudky vypracovali posudkoví lekári, ktorí sú však zamestnancami odporcu a teda možno mať dôvodné pochybnosti o ich nezáujatosti.

Navyše zdôraznila, že ich závery sú v absolútnom rozpore so znaleckým posudkom MUDr. J., ktorého závery navrhovateľka krajskému súdu predložila.

Taktiež navrhovateľka v svojom odvolaní poukázala na fakt, že podľa nej posudkoví lekári nemali pre objektívne posúdenie veci potrebnú kvalifikáciu ako znalec MUDr. H..

Krajský súd dokazovanie navrhnutým znaleckým posudkom nedoplnil a v tomto vidí navrhovateľka dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. popri tomto dôvode sa navrhovateľka vyjadrila všeobecne, že je tu aj dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Vo svojom vyjadrení zo dňa 30. augusta 2010 (č. 1. 62) odporkyňa zhrnula doterajšie skutkové zistenia, popri nich citovala mnohé pasáže z vybraných posudkov a lekárske správ. Ďalej odporkyňa zdôraznila, že považuje uvedené závery posudkových lekárov za hodnoverné, pretože sa zhodujú, sú dostatočne podložené odbornými vyšetreniami a nálezmi odborných lekárov bez nejasností a rozporov, a preto nemá dôvod pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu vecí.

Vo vzťahu k námietke o nutnosti znaleckého dokazovania odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. septembra 2003, sp. zn. 1So 9/03, v ktorom sa uvádza, že posudok posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia má konaní o priznanie alebo odňatie dávky rovnakú právnu hodnotu ako znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom.

Záverom odporkyňa s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny a navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 2501 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá v spoj. s § 2501 ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spoj. s § 2501 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľkou poukazuje na znenie ustanovenia § 88 zák. č. 461/2003 Z.z., ktoré sa stalo základom na argumentáciu krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 a nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Hore citované ustanovenie jednoznačne vymedzuje nasledovný okruh podmienok potrebných pre vznik nároku na úrazovú rentu, a to že

1. poškodený musel utrpieť pracovný úraz,
2. poškodený má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať činnosť,
3. uvedený pokles je výslovne zapríčinený utrpeným pracovným úrazom a
4. poškodený nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Správne preto krajský súd uzavrel svoju interpretáciu ustanovenia § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z., že ak navrhovateľke nebola priznaná úrazová renta podľa tohto ustanovenia, potom za takejto skutkovej situácie bolo povinnosťou odporkyne vykonať

dokazovanie za účelom posúdenia oprávnenosti žiadosti navrhovateľky o úrazovú rentu podľa § 88 zák. č. 461/2003 Z.z., vrátane zistenia poklesu jej pracovnej schopnosti v dôsledku pracovného úrazu. Najvyšší súd má z priloženého administratívneho spisu zistené, že tak odporkyňa konala. Nakoľko však navrhovateľka spochybňovala prostredníctvom svojich námietok zákonnosť postupu pri zisťovaní skutkového stavu, musel Najvyšší súd sa najskôr zaoberať s touto skupinou námietok.

Ak navrhovateľka chcela vyvolať pochybnosti (dôvodné) o nezaujatosti posudkových lekárov, ktorí hodnotili jej zdravotný stav, potom mala vychádzať zo zákonných predpokladov uvedených v zák. č. 461/2003 Z.z. a bola zaťažená povinnosťou tieto preukázať, a nie iba samotnú činnosť posudkových lekárov vo všeobecnosti spochybniť.

Podľa § 181 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. zamestnanec organizačnej zložky Sociálnej poisťovne je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na jeho vzťah k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Podľa § 181 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. z prerokovania rozhodovania pred organizačnými zložkami Sociálnej poisťovne je vylúčený aj ten, kto sa v tej istej veci zúčastnil na konaní ako zamestnanec organizačnej zložky Sociálnej poisťovne iného stupňa.

Podľa § 182 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. účastník konania oznámi organizačnej zložke Sociálnej poisťovne skutočnosti odôvodňujúce vylúčenie zamestnanca organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, len čo sa o nich dozvie.

Podľa § 183 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o tom, či je zamestnanec organizačnej zložky Sociálnej poisťovne z konania vylúčený, rozhoduje

- a) riaditeľ pobočky, ak ide o konanie patriace do pôsobnosti pobočky, a*
- b) generálny riaditeľ, ak ide o konanie patriace do pôsobnosti ústredia.*

Samotné konštatovanie skutočnosti, že posudkoví lekári ako zamestnancami odporcu predmetné zdravotné posudky a správy vypracovali, však nie je naplnením postupu, ktorý je pre navrhovateľku predpísaný prostredníctvom hore citovaných ustanovení § 181 až 183.

Iba dodržanie tohto postupu by bolo dôvodom, aby súd v správnom súdnictve mohol preskúmať, či o práve navrhovateľky ako účastníčky spochybniť nezaujatosť konajúcich osôb bolo riadne konané a rozhodnuté, a v konečnom dôsledku, či nebola ukrátená na svojom základnom práve na spravodlivé konanie v oblasti sociálneho zabezpečenia. Preto aj túto námietku Najvyšší súd vyhodnotil ako nepodloženú.

Ďalej navrhovateľka zdôraznila, že závery posudkových lekárov sú v absolútnom rozpore so znaleckým posudkom MUDr. J. č. 2/2009 (č. 1. 19 súdneho spisu), ktorého závery navrhovateľka krajskému súdu predložila. Na tomto mieste musí Najvyšší súd konštatovať, že navrhovateľka súdu predložila iba fragment z tohto dôkazného prostriedku. Napriek tejto, pre konanie podstatnej skutočnosti, Najvyšší súd z jeho neúplného obsahu zistil, že znalecký posudok bol vyhotovený až po vydaní napadnutého rozhodnutia odporkyňou (tzn. rozhodnutie vydané dňa 26.01.2009 a znalecký posudok spracovaný ku dňu 04.06.2009), preto odporkyňa nemohla tento znalecký posudok zohľadniť pri vyhodnotení podkladov pre vydanie svojho rozhodnutia.

Ak ho odporkyňa nemohla zohľadniť v svojom rozhodnutí, potom na takýto listinný dôkazný prostriedok súd v správnom súdnictve môže prihliadnuť iba vtedy, ak navrhovateľke existencia objektívnych dôvodov bránila dôkazný prostriedok predložiť v konaní vo veciach sociálneho poistenia (m.m. § 196 ods. 6 veta prvá zák. č. 461/2003 Z.z.). Navrhovateľka však na takúto existenciu prekážok nepoukázala. Preto správne krajský súd pristúpil k znaleckému posudku ako k dôkaznému prostriedku predloženému oneskorene.

Ak aj za tejto situácie sa krajský súd s oneskorene predloženým dôkazným prostriedkom zaoberal a vyhodnotil jeho vplyv na súdny prieskum, Najvyšší súd poukazuje na to, že aj znalecký posudok obsahuje text „... kde rozhodujúcim zdravotným postihnutím na účel posudzovania invalidity je u navrhovateľky v súčasnej dobe prístredová prietrž medzistavcovej platničky L5-S1 vľavo, a z nej vyplývajúcim chronickým LIS, s dráždením koreňa L5 a znížením citlivosti v jeho dermatome, s výslednou poruchou dynamiky driekovo-křížovej chrbtice a stereotypu chôdze ...“, a preto správne krajský súd uzavrel svoje úvahy, že názor posudkových lekárov nie je v rozpore s predloženým názorom znalca.

Navyše Najvyšší soud neustále v svojej rozhodovacej praxi upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) prieskumu napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

Za takýchto okolností potom účastníci súdneho prieskumu nemôžu prirodzene očakávať, že súd vyhovie ich požiadavke na vykonanie dôkazov v súdnom prieskume.

Je síce pravdou, že zákon veľmi výnimočne pripúšťa aj úplný apelačný spôsob prieskumu správnych rozhodnutí (§ 250i ods. 2 O.s.p.), ale navrhovateľkou podaný opravný prostriedok do tejto výnimočnej skupiny nespadá.

Pokiaľ potom navrhovateľka poukázala na fakt, že podľa nej posudkoví lekári nemali pre objektívne posúdenie veci potrebnú kvalifikáciu ako znalec MUDr. H., tak Najvyšší súd musí s odkazom na hore uvedené závery poukázať, že s takýmto tvrdením sa mal a mohol vysporiadať orgán sociálneho poistenia v konaní iba vtedy, ak by navrhovateľka túto otázku spolu so znaleckým posudkom v ňom vzniesla. Z argumentácie ako aj z predloženej časti znaleckého posudku však Najvyšší súd má preukázané, že sa tak stať nemohlo.

Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že dôkazné prostriedky produkované odporkyňou v konaní o sociálnom poistení boli postačujúce a zistené zákonným spôsobom, nevykazovali vnútorné rozpory evidentne zistiteľné súdom, a preto Najvyšší súd je nútený konštatovať, že navrhovateľka nepreukázala, že by napadnutý rozsudok trpel vadami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. c), tzn. súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., tzn. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a písm. f), tzn. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľky ako aj argumentácie odporkyne, s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnej navrhovateľke právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 11. januára 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová